

Miloš Milošević, Pavo Kamenarović, pomorac i pjesnik (II, 99—107), daje prinos dosada zanemarenom razdoblju bokeljske povijesti — narodnom preporodu u Boki Kotorskoj. Istupivši kao politički radnik neposredno poslije ukinuća Bachovog apsolutizma, Kamenarović se naročito istakao kao jedan od osnivača »Slavjanske čitaonice« u Dobroti, čiji je glavni cilj bio unapređenje narodnog jezika, i u djelatnosti Bokeljske mornarice, u koju unosi ideje bratstva, jedinstva i saradnje među stanovnicima Boke. Važan je i njegov pokušaj da spriječi propadanje bokeljskih jedrenjaka osnivanjem Udruženja za pomorsko osiguranje. Na taj način je u svom političkom djelovanju spojio borbu za narodni preporod sa borbom za ekonomsku nezavisnost, tj. za potpunu emancipaciju bokeljske privrede od utjecaja stranog kapitala. — U prilogu: Narodno osiguranje u Dobroti 1858—1874 g. (III, 143—159), *Milivoj Milošević* obrađuje historijat spomenutog društva za osiguranje brodova. Autor se ograničava samo na prikaz rada toga društva i ne ulazi u analizu ovog značajnog, ali neuspjelog pokušaja koncentracije bokeljskog kapitala, kako bi se udruženim snagama parirao pritisak velikih pomorskih društava.

E. Stipanić, Ivan Milošević (IV, 123—133), prikazuje lik nautičara i matematičara, koji se istakao kao patriot i pobornik sloge među Bokeljima i u tom duhu je radio sredinom prošlog stoljeća u »Slavjanskoj čitaonici« u Dobroti.

Na Bokelje, koji su kao admirali služili u ruskoj mornarici, odnose se prilozii: *Ig. Zloković*, Iz prepiske admirala Matije Zmajevića (I, 52-59; njegovo pismo o ispitu kod Petra Velikog 1712), i Admiral Marko Vojnović (IV, 81-95); *P. Šerović*, Jedan malo poznati Bokelj, ruski admiral (IV, 185—187; o Petru Vučetiću iz sredine XIX. st.).

8. Različita pitanja iz bokeljske povijesti i okolnih krajeva obrađuju prilozii:

J. Luetić, Bokeljski pomorci u službi na dubrovačkim brodovima u 18 st. (III, 81-87), donosi spisak od 86 bokeljskih mornara, koji su služili na dubrovačkim brodovima. U to vrijeme bilo je na dubrovačkim brodovima u svemu oko 1150 mornara, pa je prema tome postotak bokeljskih pomoraca bio priličan.

P. Šerović, Peraštani kao čuvari starosrpske a zatim mletačke ratne zastave (V, 39—49). Dvanaestorici Peraštana, predstavnicima peraških bratstava, bila je povjerna počasna služba čuvanja mletačke državne zastave u vrijeme rata. U bitki kod Lepanta 1571 poginulo ih je sedam. — U prilogu: Bokeljski pomorci u ratu za oslobođenje i nezavisnost Grčke (1821—1828) (III, 139—143), Šerović spominje poimence mnoge Bokelje učesnike toga rata, naročito Vasu Brajevića, koji je postigao čin adutanta grčkog kralja Ota. — U prilogu: Paštrovici, njihovo plemensko uređenje i pomorska tradicija (V, 25—39). Šerović prikazuje privilegije dvanaest paštrovskih plemena, koje im je Venecija odobrila prilikom priznanja njene vlasti, a koje potječu još iz doba vladavine Nemanjića.

M. Zloković, Bokelji u pomorskoj pobuni 1918 g. (II, 120-124), donosi rezultat ankete sprovedene među domorocima, iz koje se vidi, da pobunjenici nisu samo naišli na simpatije u stanovništvu okolnih naselja, nego da ih je ovo i aktivno pomagalo.

Lj. Dokleštić

NAŠE STARINE. GODIŠNJAK ZEMALJSKOG ZAVODA ZA ZAŠTITU SPOMENIKA KULTURE I PRIRODNIH RIJETKOSTI NR BOSNE I HERCEGOVINE, SV. II 1954, III/1956, IV/1957.

S obzirom na ulogu ustanove, koja ovaj zbornik izdaje, prirodno je, što je većina priloga rađena s namjerom da posluži konzervatorskim radovima. Međutim, oni ipak imaju gotovo od reda svoju historijsku podlogu i zato su od općeg interesa za svakoga, tko se bavi historijskim proučavanjem ovih krajeva. Pa i referati o izvršenim konzervatorskim zahvatima na pojedinim objektima također mogu biti korisni historičaru.

A. Bejtlić, Povijest i umjetnost Foče na Drini (III, 23—78, IV, 33—61), daje na pregledan i moderan način sliku Foče u prošlosti i sadašnje stanje njezinih spomenika, koji imaju neku umjetničku vrijednost. Dok za prehistorijske i antikne nalaze

donosi samo osnovne konstatacije, više govori o srednjovjekovnom periodu u razvoju toga kraja, zadržavajući se osobito na umjetničkom značenju nadgrobnog spomenika »gosta« Milutina. Za tursko doba iznosi autor gotovo posve nove pogleda i podatke o upravi, stanovništvu i privredi Foče. Najviše prostora daje crkvenom graditeljstvu, džamijama, školama i stambenoj arhitekturi, pa zdravstveno-humanitarnim ustanovama (vodovodi, javna kupališta, hanovi i musafir-hanovi). Na kraju govori o umjetnim obrtima i njihovim proizvodima. Taj se dio njegove monografije dobro upotpunjava s prilogima Lj. Rajković (Zbirka jatagana Vojnog muzeja JNA, Vesnik Vojnog muzeja I/1954, 106—123) i Đ. Petrović (Prilog datiranju jatagana prema mestu izrade, isto III/1956, 172—187) o proizvodnji jatagana, gdje se govori i o Foči.

H. Kreševljaković, Kule i odžaci u Bosni i Hercegovini (II, 71—86) obrađuje jednu posebnu vrstu stambenih objekata iz turskog perioda. Kule su građene od kamena i visoke do 25 m, dok se odžaci ili konaci sastoje od više jednokatnih građevina zidanih od kamena i drugog materijala. Dosada je očuvano svega dvadesetak kula. — U prilogu: Naši bezisteni (II, 233—244), autor obrađuje one osobite orijentalne građevine, u kojima su trgovci imali svoje dućane. Bezisteni su bili presvođeni zajedničkom kupolom ili krovom. Bilo ih je kod nas u Sarajevu (3), Travniku (2) i Banjoj Luci (1); neki još postoje, ali ne služe prvotnoj svrsi. — Opisujući u prilogu: Saraji ili dvori bosanskih namjesnika 1463—1878 (III, 13—21) zgrade, u kojima su stanovali upravitelji Bosne u tursko doba, autor donosi za neke veoma interesantne tehničke i druge podatke i ustanovljuje vrijeme, kada su oni rezidirali u Sarajevu, Banjoj Luci i Travniku. Za Travnik, međutim, valja dopuniti, da je tu sjedio već Halil-paša, što nam svjedoče njegova pisma upućena generalnom providuru u Zadrug od 1700—1702. Kreševljaković pak drži, da je tek Elči Ibrahim-paša prenio stolicu iz Sarajeva u Travnik 1703. — U prilogu: Sahat kule u Bosni i Hercegovini (IV, 17—31), autor govori općenito o pojavi sata u Bosni (prvi 1493), a naročito o javnim satovima na povisokim sahat-kulama, od kojih su Turci podigli u našim krajevima prvu u Skoplju između 1566 i 1572. U Bosni ih ima još 19 u 18 mješta, a u prošlosti ih je bilo znatno više. — Zajedno s H. Kapidžićem, Kreševljaković objavljuje najzad prilog: Stari hercegovački gradovi (II, 9—21), gdje ispituju prošlost Blagaja, Mostara, Gabele, Hutova, Ključa, Ljubuškog, Ljubinja, Počitelja, Trebinja i nekih drugih gradova. Jednima su upravljali kapetani, a drugima dizdari. Krajem XVII. st. organizirano je oko Trebinja krajiško područje s nekoliko drugih gradova. Trebinjski je grad tada proširen i učvršćen, a današnji mu izgled datira od XVIII. stoljeća.

M. Mujezinović, Musafirhana i tekija Isa-bega Ishakovića u Sarajevu (III, 245—251), opisuje sadašnji izgled tih objekata iz XV. st. i iznosi neke historijske podatke o njima iz XVIII. i XIX. stoljeća.

Dž. Čelić i M. Mujić, Jedna novootkrivena građevina starijeg doba u Mostaru (III, 261—264), pretpostavljaju, da ostaci jedne monumentalne građevine potječu od hana Koski Mehmet-paše, koji je podigao i neke druge spomenike u Mostaru.

Đ. Basler, Gradina na Ošanićima kod Stoca (III, 79—93), iznosi nove rezultate istraživanja o tom lokalitetu, koji je u grčko doba služio kao emporij prema Ilirima, a propao je valjda u toku rimskih osvajanja u tim krajevima. — U prilogu: Stari grad Srebrnik i problematika njegove konzervacije (IV, 119—129), autor iznosi kratku historiju grada, a zatim raspravlja o zaštitnim mjerama za očuvanje postojećih zdanja.

H. Kreševljaković i H. Kapidžić, Podaci o tvrđavama u Derventi i Travniku iz početka XIX. stoljeća (IV, 205—212), iznose opis i crtež spomenutih gradova od austrijskog konzula Mitesera. Ovi su gradovi bili inače slabo poznati.

H. Kapidžić, Prilog za poznavanje Livanjskoga grada (IV, 301—302), objavljuje opis ove tvrđave, što ga je 1878 izradio mjesni župnik Jerko Barbarić.

M. Mujezinović i E. Dimitrijević, Džamija na Ustikolini (II, 137—144), opisuju konzervatorski zahvat na tom spomeniku i ispravljaju prijašnje tvrđenje, da neki natpisi oko džamije potječu iz XV. st., pomičući ih sto godina kasnije.

H. Hadžibegić, Stara pravoslavna crkva u Sarajevu prema turskim dokumentima u njenom muzeju (II, 145—149), pokazuje da se ta crkva ne spominje u bosanskim teftերima 1485, 1516 i 1520.1, što znači, da je tada nije ni bilo, a zajamčeno je postojala 1616. Dokumenti se tiču popravaka crkve od 1730 do 1841.

M. Mujić, Stari mostarski vodovod (III, 189—193), smatra, da je Mostar dobio vodovod 1629/1630, i iznosi više podataka o brizi oko toga vodovoda u kasnije vrijeme. — U prilogu: Krivi most na Radbolji u Mostaru (II, 213—215), autor ustanovljava na temelju turskih izvora, da je taj most izgrađen prije t. zv. Starog mosta, koji je to ime dobio tek u novije vrijeme.

I. Zdravković, Džamija i česma na Klisu (IV, 294—297), daje arhitektonski opis tih, gotovo jedinih, građevnih spomenika turske vlasti u Dalmaciji.

P. Pomić, Drvene crkve zapadne Bosne (III, 149—171), uspoređuje te bogomolje s drvenom stambenom arhitekturom i pokazuje, kako one obiluju likovnim ukrasima, koji potječu iz dviju slikarskih škola.

A. Bejtović, Podaci za kulturnu povijest vezirskog grada Travnik (II, 151—163), objavljuje opširne izvode iz osam vakufnama (zakladnica) i triju sudskih rješenja o ustanovljenju različitih kulturnih i socijalnih ustanova u Travniku od 1706—1878. Dokumenti su kratki prvorazrednim podacima o društvenim prilikama u Travniku u to vrijeme. — Bibliografija štampanih radova o spomenicima kulture u Sarajevu (IV, 213—238) daje veoma vrijedan, iako možda nepotpun bibliografski prilog, koristan svakom istraživaču prošlosti toga grada.

O srednjovjekovnim i drugim nadgrobnim spomenicima u Bosni ima ovdje više priloga, većinom opisnog karaktera, ali u ponekima ima i nekih naučnih razmatranja. Š. Bešlić, Stećci u dolini Neretve (II, 181—212), iznosi rezultate istraživanja starih grobalja u području Jablaničkog jezera, gdje je nađeno 600 stećaka različite starosti, od toga 25 ukrašenih, a jedan s natpisom i imenom Stojisava Miloševića. — U prilogu: Stećci kod Raške gore (III, 253—260), autor datira ovu zanimljivu metropolu krajem XIV. ili početkom XV. stoljeća. — U prilogu: Stari krstovi u Drežnici (III, 179—188), autor smatra te nadgrobne spomenike mlađim od stećaka i datira ih krajem XV. ili početkom XVI. stoljeća.

Đ. Mazalić, Hrišćanski nišani u okolini Travnik (IV, 97—118), opisuje posebnu vrstu kršćanskih nadgrobnih spomenika u obliku uspravne dugačke ploče (otuda nišani), s plastičnim dekoracijama. Autor nabacuje uz to i nekoliko misli u vezi s islamizacijom Bosne.

D. Vidović, Srednjovjekovni nadgrobni spomenici u okolini Zvornika (III, 221—238), opisuje uglavnom položaj i ornamentiku stećaka, objavljujući ponovo i natpise, koje je Stojanović publicirao s nekim pogreškama. Autor datira ove spomenike krajem XIV. ili početkom XV. st. — U raspravi: Simbolične predstave na stećcima (II, 119—135), autor dijeli ove vrste ukrasa u dvije skupine: 1. križ i raspeće i 2. polumjesec i sunce. Autor zaključuje, da križevi raspeća — bez obzira na oblik — imaju religiozni karakter i da se slični nalaze u mnogim krajevima zapadne Evrope. U vezi su s pojavom križa na stećcima i znakovi sunca i mjeseca, koji su također mali religiozno značenje, a kad na kasnijim nadgrobnim spomenicima susrećemo te znakove, to je više iz tradicije negoli iz prvotnih religioznih razloga.

V. Čorović, Prilog proučavanju načina sahranjivanja i podizanja nadgrobnih spomenika u našim krajevima u srednjem vijeku (III, 127—147). U tome nedovršenom radu, autor smatra da su Južni Slaveni »obeležavanje grobova, vidnim znacima i pisanje natpisa na njima primili ovdje na Balkanu«, i općenito smatra, da su srednjovjekovni nadgrobni spomenici u Bosni i Srbiji rađeni po uzoru na rimske spomenike, a tako i natpisi na njima.

I. Rizvanbegović, Stari jevrejski nagrobni spomenik na Krajšini kod Stoca (III, 265—267), obrađuje epitaf i neke biografske podatke rabina Mojsija Danona koji je umro 1830.

M. Mujezinović, Nekoliko nevjerodostojnih turskih natpisa u Sarajevu (II, 217—220), obrazlaže, zašto se neki naoko stari natpisi ne mogu smatrati autentični, i pokušava da im odredi vrijeme postanka. Pritom je izostavio spomenuti i obozn

epitaf Hubjarage u Medresetima, kome su postavljeni nišani i natpisi istom u naše vrijeme s pogrešnom godinom i imenom. — U prilogu: Epigrafika i kaligrafija pjesnika Mehmeda Mejlije (IV, 131—167), autor po prvi put u našoj literaturi iznosi skupno brojne kronograme, što ih je spjevao i ispisao jedan čovjek, Mejlija je živio u Sarajevu u XVIII. st. i najplodniji je pisac takvih pjesničkih proizvoda. — U prilogu: Autogram Evlije Čelebije u trijemu džamije Aladže u Foči (IV, 291—293), autor daje točno čitanje zapisa i potpisa poznatog putnika i putopisca iz XVII. stoljeća.

E. Pašalić, obrađujući rimska naselja u Bosni daje opis trase i ubikaciju naselja uz cestu od Podrašničkog polja preko Banje Luke do Bosanske Gradiške u prilogu: Rimska cesta od Podrašničkog polja do Banja Luke (III, 230—243) i Rimska cesta između Banjaluke i Bosanske Gradiške (IV, 63—73). Autor potvrđuje prijašnje poznavanje trase naselja i postaja na tom putu i iznosi nekoliko novih podataka i konstatacija.

P. Anđelić, Turski put od Ivan planine do Porina (IV, 169—177), utvrđuje trasu puta i mjesta, gdje su se nalazile karaule i hanovi (stražarnice i konačišta za putnike).

Povijesti likovnih umjetnosti posvećeno je više priloga, većinom u vezi s restauracijom. Đ. Mazalić, Nekoliko starih ikona (II, 53—69), opisuje nekoliko slika iz privatnih zbirki, većinom iz XVII. st., s vrijednim natpisima. — U prilogu: Nekoliko primjeraka slikarske umjetnosti Bosne i Hercegovine od XVI.—XIX. vijeka (III, 101—126), autor, opisujući slike, objavljuje i zapise, gdje se oni nalaze, i nastoji identifikirati osobe, koje se u njima spominju.

P. Momirović, Carske dveri manastira Žitomislića u Hercegovini (II, 99—112), daje — osim općih podataka o manastiru — opis »carskih dveri«, koje predstavljaju najveću umjetničku vrijednost, a rezbarene su u XVII. stoljeću.

S. Tihić, Tri slike latinske ikonografije u muzeju stare Pravoslavne crkve u Sarajevu (II, 175—179), pokazuje, kako su slike zapadnog karaktera služile na ikonostasu jedne pravoslavne crkve, a za jednu pretpostavlja, da ju je radio poznati dubrovački slikar Mihailo Hamzić. — U prilogu: Starije slike i predmeti umjetnog zanata u kreševskom samostanu (III, 195—215) i Stare slike i predmeti umjetnog obrta u franjevačkom samostanu u Fojnici (IV, 75—95), autor opisuje najvažnije slikarske radove, među kojima ima nekoliko dosta starih podrijetlom iz Venecije, a navodi i slučajeve odnošenja slika u druge hrvatske krajeve i strane zemlje. Napose ističe dvije slike u Fojnici, jednu na dasci s datumom 1328, koja bi po tome bila jedna od naših najstarijih tempera slika, i drugu: »Sveta Ana i Marija« na platnu, veoma velike umjetničke vrijednosti.

M. Baum, Poreklo i rad majstora Radula (II, 245—250), pretpostavlja, da bi taj majstor XVII. st. mogao biti iz Sarajeva, i pripisuje mu neke slike u staroj pravoslavnoj crkvi u Sarajevu, kojima autor nije poznat.

V. J. Đurić, Dve slike mletačkog porekla iz Mostara (IV, 179—185), uspoređuje slike Krista i Ivana Preteče u staroj pravoslavnoj crkvi u Mostaru s nekim svetačkim slikama u mletačkoj Galerija dell' Accademia, pretpostavljajući, da je i one dvije mogao raditi isti majstor — Nicolò di Pietro.

R. Ljubinković, Majstori starog srpskog slikarstva (IV, 187—202), kritički raspravlja i dopunjuje neka pitanja u knjizi istog naslova od Sv. Radojčića.

Č. Truhelka, Umjetnost dekoriranja u bosanskoj metalnoj industriji (III, 251—257), prijevod je članka objavljenog 1889 na njemačkom jeziku. U njemu autor govori o tehnic: graviranja, iskucavanja inkrustacije i o filigranskim radovima.

P. Momirović, Stari rukopisi i štampane knjige u Čajniću (III, 173—177), daje kratki osvrt na neke rukopise, a druge samo nabraja. Te će knjige biti ponovo obrađene u »Našim Starinama« u vezi s opisom svih zbirki ćirilskih rukopisa u Bosni i Hercegovini (V. Mošin i S. M. Traljić, Ćirilski rukopisi u Bosni i Hercegovini — u štampi).

Na kraju ćemo istaknuti još dva vrijedna rada konzervatorske problematike u Bosni. Prvi je: Š. Bešliagić, Problematika zaštite spomenika Narodnooslobodilačkog

rata u Bosni i Hercegovini (IV, 5—16). Autor pledira da se obilježe odnosno zaštite svi objekti, koji podsjećaju na revolucionarni rad od 1919 do 1941. i da se oni nazovu spomenicima Narodne revolucije, a tako i muzeji i zbirke iz toga razdoblja. Predlaže, da se donesu posebni propisi o zaštiti tih spomenika, odvojeno od propisa o zaštiti spomenika kulture iz starijih razdoblja, jer među njima ima priličnih razlika.

D. T a f r o, Iz istorije zaštite spomenika kulture u Bosni i Hercegovini do Oslobođenja 1945 (III, 5—12), pokazuje, da je zaštita kulturnih vrednota u tursko doba potjecala isključivo od svjesnijih privatnika; za vrijeme Austro-Ugarske uprave pak i vlast ponešto čini na konzervaciji, ponajviše preko Zemaljskog muzeja u Sarajevu, a za vrijeme stare Jugoslavije je »bilo i ustanova i pojedinaca koji su više ili manje pokazivali razumijevanja prema spomenicima kulture, ali je država kao takva bila uglavnom indiferentna prema ovim dragocjenim kuiturnim dobrima naše zemlje«.

S. M. Traljić

ZADRUŽNI ARHIV

Izdaje Zadružni arhiv Vojvodine, Novi Sad, br. 1—3, 1953—1955.

Zadružni arhiv Vojvodine, osnovan sa ciljem, da prikuplja arhivski materijal iz života i rada zadružnih organizacija u Vojvodini, proširuje postepeno svoje područje rada i izgrađuje se u dokumentarni centar za zadružni pokret u Vojvodini. Zahvaljujući uskoj i aktivnoj suradnji svoga radnog kolektiva i brojnih vanjskih suradnika, među kojima ima istaknutih naučnih radnika i zadružnih ekonomskih i poljoprivrednih stručnjaka, ZAV je 1953 pokrenuo svoju publikaciju pod imenom »Zadružni arhiv«, od koje su dosada izašle tri sveska. Uređivački odbor postavio je sebi u zadatak — kako je istaknuto u predgovoru, — da obuhvati ekonomske, socijalne i političke prilike, kao i razvoj samih privrednih organizacija i zajednica, koje su prethodile suvremenim zadružnim organizacijama, te život i rad zadružnih organizacija i historiju zadrugarstva u Vojvodini uopće. »Zadružni arhiv« treba dakle da ispuni prazninu na jednom području ekonomske historije u jednom dijelu naše zemlje, ali želi ujedno da ta izučavanja imaju praktični značaj, ukoliko se, dakako, njihovi rezultati mogu danas iskoristiti u organizaciji zadružnog rada.

Treba priznati, da se ZAV afirmirao upravo svojim publikacijama. Što se časopisa tiče, moglo bi se primjetiti, da on zapravo još nije dobio svoju pravu fizionomiju i, da se još ne može razabrati, hoće li se razviti u historijski časopis za proučavanje agrarne ekonomike u određenom vremenskom razdoblju, ili će ustro vrsiti ulogu glasila Saveza zemljoradničkih zadruga AP Vojvodine s aktuelnom problematikom. Postavlja se pitanje, da li treba podržavati tendenciju za proširivanje tematike, ili bi naprotiv bilo bolje, da se ta širina, u koju časopis, čini se, upada, izbjegne i tako časopis usmjeri u jednom određenijem pravcu. Osim vrijednosti priloga i njihove važnosti za upoznanje prošlosti naših naroda, ova nova publikacija zaslužuje širi interes, već s obzirom na činjenicu, da neki radovi po svome predmetu prelaze okvire Vojvodine, zahvaćajući u zadružni život susjednih područja.

Prvi broj »Zadružnog arhiva« donosi na prvom mjestu raspravu T. K r s t o n o š i ć a, *Prve zemljoradničke zadruge kod Srba u Vojvodini* (str. 7—50). Autor prikazuje najprije ekonomske prilike u Ugarskoj u 2. pol. XIX. st. i njihov utjecaj na pojavu i razvoj pojedinih zadružnih oblika kod Srba u Vojvodini, i u daljem izlaganju upozna nas s udruživanjem na selu uopće, sve do osnivanja suvremenih zemljoradničkih zadruga potkraj stoljeća. Di bi dobio odgovor na pitanje, zašto i kako je došlo do osnivanja prve zemljoradničke zadruge baš u Rumi, i zašto baš zajednička arenda i zajedničko obrađivanje zemlje predstavljaju prvi oblik zemljoradničke zadružne organizacije kod nas, on razmatra ekonomske i socijalne odnose u Rumi i njenoj okolini prije pojave prvih zadruga. Kasnije srpske zemljoradničke zadruge, u kojima se ujedinjuje zadružna organizacija kredita s drugim oblicima zadružnog rada, pretvaraju se poslije osnivanja Saveza srpskih zemljoradničkih zadruga u Zagrebu, središta svih srpskih zemljoradničkih zadruga u tadašnjoj Ugarskoj, u jaku i važnu zadružnu organizaciju, koja je izvršila utjecaj u životu srpskog naroda s ove strane Save i Dunava u vremenu do I. Svjetskog rata.

H I S T O R I J S K I
Z B O R N I K

GODINA XI—XII.

1958—1959.

Redakcioni odbor:

OLEG MANDIĆ
JAKŠA RAVLIĆ
JAROSLAV ŠIDAK

Glavni i odgovorni urednik:

JAROSLAV ŠIDAK

IZDAJE
POVIJESNO DRUŠTVO HRVATSKE
ZAGREB

Štampanje završeno početkom mjeseca jula 1960.